

[Helge Adam Møller]

der i høj grad være grund til forenkling, men det bør naturligvis ses i en større sammenhæng.

Vi har tidligere i den konservative folketingsgruppe givet udtryk for principiel sympati for høringer. I det fremsatte forslag foreslås, at udvalgene får en særlig hjemmel til at beslutte, at oplysninger om et bestemt emne kan indhentes gennem afholdelse af høringer, hvortil udvalget så inviterer særligt sagkyndige og repræsentanter for interesseorganisationer og lignende. Ingen problemer i det. Men når det gælder den udvidede form for høringer, som også den socialdemokratiske ordfører var inde på, som har til formål at klarlægge en sags forløb og politikeres og embedsmænds medvirken heri, så er vi ganske enige i, at denne form for høringer kræver en nøjere granskning. Det gælder ikke mindst spørgsmålet om vidnepligt og det tilidsforhold, som må være mellem embedsmænd og ministre. Netop fordi vi her rører ved nogle af de helt grundlæggende principper i vores centraladministration og i det politiske system, er det meget vigtigt, at vi handler med omhu og grundighed. Derfor finder vi det rigtigt, at præsidiet nu fortsætter overvejelserne, men der skal ikke herske tvivl om, at vi i den konservative gruppe har sympati for, at man arbejder videre med denne tanke, blot er formen helt afgørende.

Sammenfattende skal jeg sige, at vi kan tilslutte os forslaget, ligesom vi gerne ser, at dette alene betragtes som det første skridt i en modernisering af Folketingets møde- og arbejdsformer, som det nyvalgte præsidium bør arbejde videre med i de kommende år.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Forslaget om ændringer i forretningsordnen for Folketinget har jo været til grundige drøftelser, inden det er fremsat, så grundige, at de fleste af de ting, der står i det, egentlig blev besluttet ikke i dette folketingsår, men på et tidligere tidspunkt. Og det siger sig selv, det er meget grundigt gennemgået.

Det har også været behandlet i et enkelt møde i Forretningsordensudvalget, og jeg synes ærlig talt, det var udmærket, at man fik mulighed for også dér at kigge på, om det lå inden for, hvad der kan kaldes det muligste grænser. Og det mener jeg nok at man var enig om at det gjorde.

Jeg har – selvfølgelig, havde jeg nær sagt, men det ligger måske ikke sådan i sagens natur – på SF's vegne ønsket lidt flere ændringer end dem, der ligger i dette forslag. Og det er ikke nogen særlig farlige ting, skal jeg skynde mig at sige til dem, der nu spidser ørerne vældigt.

Det ene punkt er, at vi synes ærlig talt i SF, at tiden er løbet fra, at man skal stå på talerstolen og sige hr. og fru til hinanden, når vi ude i sidegangen dusser hinanden. Jeg siger ikke, vi fra talerstolen skal sige du til hinanden, det er ikke det, jeg mener, men jeg synes, at det får noget karakter af teater, når vi skal tiltale hinanden med hr. og fru og som sagt ude i sidegangen er dus.

Jeg ved godt, der er nogle, der siger, at det har noget at gøre med, at man får lagt lidt afstand til hinanden i talerne, og at man holder på Folketingets værdighed. Jeg mener, at Folketingets værdighed har med en masse andet at gøre end dette, at vi tiltaler hinanden med hr. og fru.

Jeg vil nævne et eksempel, hvor det faktisk er tåbeligt. Nu er fru Inge Krogh ikke i Folketinget mere, men jeg må vel nok bruge et tidligere folketingsmedlem som eksempel. Jeg skal ikke udtale mig om fru Inge Kroghs privatliv, men ét ved jeg, nemlig at hun ikke var gift, og normalt bruges betegnelsen fru altså om kvinder, som er eller har været gift. Jeg synes, det var tåbeligt, at man skulle sige fru Inge Krogh.

Et andet eksempel er fru Connie Hedegaard. Fru Connie Hedegaard er vel et af de yngste medlemmer, vi har herinde, og skulle man endelig bruge den gammeldags tiltaleform, skulle man jo da tiltale hende med frk. Jeg ved, mange synes, at det er sådan lidt jomfrunalsk at kalde nogen for frk. nu om dage, for det gør man jo faktisk ikke. Det er helt ude af tidsånden.

Jeg skal gøre opmærksom på, at vi selvfølgelig vil arbejde videre med det forslag i udvalget, og det har jeg også givet udtryk for i præsidiet, da vi har fremsat dette forslag sammen.

Jeg synes, det ville være udmærket, om der kom lidt mere liv i debatterne i salen. Jeg kan ikke se, at der ville være spor til hinder for, at man godt måtte komme med en lille mishags- eller bifaldsyttring. Jeg er sikker på, at der ikke er så meget at bifalde herinde, at folk ville sidde i evindelige klapsalver og derved afspore debatten og bruge tiden.